

WAT ITALIË DOET VOOR MOEDER EN KIND

DOOR MARY POS

In het Foro Mussolini.

Nooit zal ik de indruk vergeten, die hij op mij maakte, toen ik hem voor de eerste maal van heel dichtbij zag, hem, Mussolini, niet alleen de Duce der Italianen, maar een der geniaalste mensen van onze tijd.

Het was in het Foro, dat naar hem genoemd is. De hitte lag beklemmend over het stadion. De koppige onweersbuien, die weken achtereen Rome gegeseld hadden, die elke dag na het verstrijken van de morgen vanachter de Sabijnse bergen vol boze voornemens op de Eeuwige Stad langzaam maar onhoudbaar aankropen, bepaalden zich deze middag, op het grote feest der Italiaanse jeugd, o wonder, tot een dreigend toezien.

„Duce! Duce! Duce!” Balillamutsen vlogen de lucht in, vlaggen zwaaiden, handen wuifden, zakdoeken wapperden, stemmen juichten: „Duce! Duce! Duce!”

En daar staat hij nu, stram en kaarsrecht, in het markant gelaat de donkere doordringende ogen, zwijgend, beheerst, de denker, de staatsman, de heerser, de aangebeden held, de vereerde...

Mis, mis! Wie hem alleen zo denkt te zien, vergist zich al zeer: Daar staat hij, lachend en applaudiserend, wuivend en groetend, en z'n gezicht zo vriendelijk, zo hartelijk gewoon, dat je van verbazing zelfs een ogenblik vergeet mee te juichen. Want inplaats van een genie, hoog boven de menigte, staat hij daar doodgewoon als een vader temidden van hen.

In de uren, dat de Balilla, de Avanguardisti, de Piccole Italiane, de Giovani Italiane, de jonge fascistien en leden van de Accademia Fascista, op het grasveld aan zijn voeten hun uiterste krachten inspannen om hem te laten zien wat ze kunnen, in die uren van brandende zon en neerdrukkende atmosfeer, staat hij kaarsrecht zonder zelfs een ogenblik zoals degenen, die hem omringen, gebruik te maken van een der zwarte tabouret-

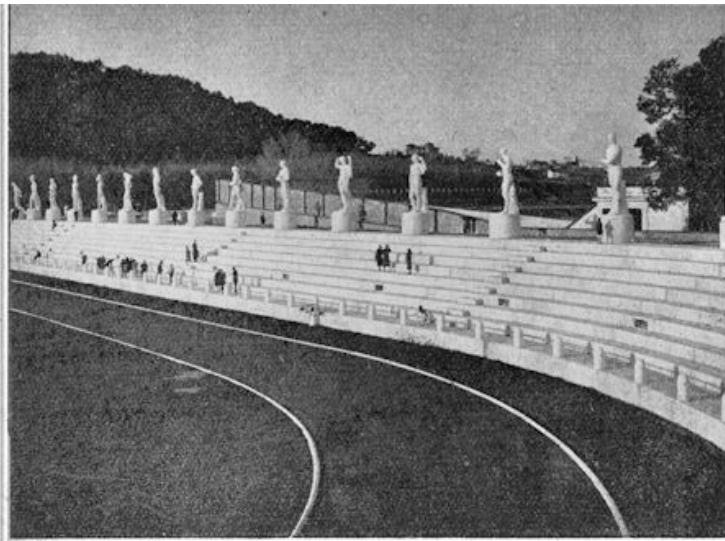
ten. Hij juicht de jonge mensen voor hem toe, applaudisseert, moedigt ze aan en z'n donker gezicht, dat vochtig is van de hitte, is daarbij zo vaderlijk als je je nooit had voorgesteld, omdat de stroom van foto's hem haast altijd laat zien in zijn functie van staatsman en minister-president.

Wat er gedaan wordt voor moeder en kind.

Wie hem zo gezien heeft, die weet met degenen, die hem beter kennen, dat hij slechts

Fo

Foro Mussolini.

het goede voor zijn volk zoekt, en wanneer er één gebied is, waarop dit zichtbaar wordt, dan is het wel het gebied van de zorg voor moeders en kinderen, dan is het de „Opera Maternita et Infanzia“ die dat laat zien.

Een der eerste wetten van de vele, die onder zijn bewind tot stand kwamen, nauwelijks een jaar na de glorierijke intocht in Rome, betrof de bescherming van verlaten kinderen. Voor de ongehuwde moeder, die moedig de gevolgen van de begane en zondige daad alleen torst en tracht voor haar kind te zorgen, staan maar bitter weinig baantjes ter beschikking; zij staat nu eenmaal buiten de samenleving.

En het kleine mensje, dat onder die omstandigheden ter wereld komt, heeft het meest van alles te lijden. Zo klein als het is, krijgt het reeds het stempel te dragen van zijn ongewenste komst in dit aardse tranendal.

Ook in Italië was het vroeger maar al te vaak de gewoonte, verlaten kinderen een naam te geven, waaruit ogenblikkelijk bleek dat men met een vondeling te doen had. Een zeer veel voorkomende achternaam was b.v. „Diotiauti“, hetwelk eigenlijk beteekent: „De goede God moge je helpen.“

Welk een rijke inhoud deze naam ook heeft, hij was in dit geval volstrekt ongepast en wreed bovendien, want hij drukte een stempel op het kind, dat het nimmer meer kwijt zou kunnen raken, maar tot op de dag van zijn dood toe meedragen door het moeilijke leven.

Een van de eerste daden van Mussolini voor zijn volk was, hieraan een eind te maken. Het geven van dergelijke namen werd verboden en verlaten kinderen worden thans niet alleen door de Wet beschermd, maar nog iets anders en moreel van veel groter belang wordt gedaan, n.l. te trachten de moeder op te zoeken en haar te overtuigen van haar roeping, die zij, nu zij een kind be-

zit, in niet mindere mate heeft dan de gehuwde vrouw. Niet gedwongen moet zij worden, maar haar gevoel van Moeder-zijn moet, nu de druk van haar afgenomen wordt, zó groeien, dat zij bereidwillig en met vreugde haar moeilijke maar toch zo mooie taak op zich neemt om voor haar kind te zorgen.

Hoe werkt de hulporganisatie voor moeder en kind?

Waar vroeger veel liefdadige instellingen, die los van elkaar stonden en zonder onderling verband naast elkaar werkten, trachtten arme, zieke en hulpbehoevende moeders en verlaten, verwaarloosde, achterlijke, ongelukkige of misdadige kinderen te helpen, daar is onder de regering van Mussolini in 1925 de prachtige nationale instelling tot bescherming van de moeder en het kind (Opera Nazionale per la Protezione della Maternita e dell' Infanzia) tot stand gekomen.

Nu heeft deze schitterend georganiseerde instelling, die het gehele land bestrijkt, de uiterst belangrijke, tere en verantwoordelijke taak op zich genomen om hulp aan moeders en kinderen te bieden, daarbij natuurlijk dankbaar gebruik makend van de reeds bestaande instellingen.

Hoe hoog ook het ideaal van den Duce was en hoe geniaal de idee, toch duurde het lang eer zijn denkbeeld, dat wanneer een vrouw een kind heeft, zij nu ook recht heeft op hulp, tot de massa doordrong. Natuurlijk wordt de wettige vader opgezocht, wordt al het mogelijke gedaan om een huwelijk tot stand te

Voor moeder en kind.

brengen en zo een nieuwe familie te vormen, maar zolang dat niet het geval is, zolang de moeder niet in staat is voor zichzelf te zorgen, móét haar hulp gegeven worden, niet alleen om haar moeder-zijn, maar ook omdat, zoals Mussolini eens gezegd heeft, „het de plicht van de welgestelden en de regering is om hen, die niets bezitten en ook niet in staat zijn iets te verwerven, te helpen.“

100 miljoen Lire bleken niet voldoende.

Een jaar na de totstandkoming van dit nationale instituut werd de wijze van werken bij de Wet geregeld, waarbij tevens bepaald werd, dat de opbrengst van de belasting door ongehuwde mannen te betalen, en die jaarlijks 50 miljoen Lire bedraagt, aan het werk van de Opera ten goede komt. Doch behalve dit bedrag werden de instelling nog vele andere inkomsten toegewezen, wat dringend noodzakelijk was, aangezien al spoedig het bedrag van 100 miljoen Lire per jaar onvoldoende bleek om dit geweldige werk te bekostigen! Want men moet niet uit het oog verliezen, dat niet alleen de bedroegen moeder en het verlaten kind, maar alle moeders en alle kinderen, die hulp nodig hebben, deze ontvangen.

Aan het hoofd van de Opera staat een Raad, waartoe zeer bekwame mensen uit allerlei kringen behoren: artsen, voorzitters van weldadigheidsverenigingen, politici, terwijl de Raad ook vrouwelijke leden telt. Het hoofdkwartier bevindt zich in Rome, maar de inrichtingen, de consultatiebureaux, tehuizen, scholen, sanatoria en vele andere instellingen vindt men door het gehele land, terwijl een groot leger van arbeiders en arbeidsters geheel vrijwillig of werkzaam tegen vergoeding, enthousiast dit voor het vaderland zo bij uitstek gewichtige werk verricht.

Geen moeder verliest haar betrekking.

Wanneer het kind er is en de moeder genezen naar huis kan gaan, wordt zij toch niet losgelaten. Wanneer zij vóór die tijd in haar eigen levensonderhoud heeft voorzien, wordt al het mogelijke gedaan, dat zij dit kan blijven doen. Men heeft tehuizen waar ze eten kan en waar de kinderen de dag kunnen doorbrengen, waar ze spelen kunnen in de tuinen en waar ze bezig gehouden worden. Daarbij worden alle vrouwen en moeders in de gelegenheid gesteld zich voor hun taak of voor hun toekomstige taak te bekwamen door het volgen van cursussen over opvoeding, kinderverpleging, enz.

Ja, men gaat zelfs zover, dat wanneer er in een bedrijf meer dan tien vrouwelijke krachten werkzaam zijn, de arbeidgever er voor moet zorgen, dat wanneer in zijn dienst vrouwen zijn, die een kind hebben, dat gevoed moet worden, zij dit kunnen doen in een daarvoor ingericht vertrek, waar de kinderen de dag kunnen doorbrengen.

De Staat zelf heeft hierin het grote voorbeeld gegeven door de aan zijn tabaksfabrieken verbonden inrichtingen voor dit doel. In Italië mag een vrouw thans niet meer vanwege haar moederschap ontslagen worden; niet alleen arbeidsters, maar ook vrouwen, die een betere betrekking bekleden, moeten zes weken na de komst van hun kind hun plaats weer mogen innemen.

Doch het hoofddoel van de Opera is natuurlijk om het gezinsleven, dat in Italië zo'n grote plaats inneemt, hoe langer hoe gezonder te maken. Door voorschotten en toeslagen tracht men huwelijken, zo nodig, mogelijk te maken; kinderrijke families ontvangen vele faciliteiten als bedragen in geld, goede woningen, vrijstelling van het betalen van belastingen, enz. enz.

Groot is het enthousiasme.

In de uitnemende artikelen over deze nationale instelling van de President der Opera Mr. Sileno Fabbri en van de hand van Gravin Daisy di Robilant, waarin ik zoveel, wat ik in Rome gezien had, en wat mij daar was medegedeeld, bevestigd vond, treedt

De Duce op een landelijk feest.

Jong-Italië.

een groot enthousiasme aan de dag en een even groot idealisme. Maar hoe kan dit ook anders waar het doel van dit werk zo uiterst belangrijk is en de toekomst van een miljoenenfolk betreft... Mussolini zelf is er de stuwkracht van, het werk geschiedt geheel volgens „mussolinische methoden“ en de resultaten, die men reeds heeft mogen bereiken, zijn verrassend.

Door deze nationale zorg voor moeder en kind wordt niet alleen een gezond ras gekweekt en een sterk volk, maar Mussolini heeft altijd begrepen, dat het hier ging om een probleem van politieke, morele en culturele betekenis, dat grondig aangepakt moest worden, en waarbij een organisatie nodig was, die het gehele land omvatte. Hier had men te doen met een staatsbelang zo groot, dat alleen de Staat het ten volle zou kunnen behartigen.

Liefdadigheid verzwakt de massa, er moet daarom iets anders geschieden. De hulp, die thans gegeven wordt, heeft tot doel de massa op te voeden, mensen te bekwamen voor hun taak, de moeder voor haar roeping, de kinderen om hun weg door het leven te gaan en flinke mensen te worden.

Hoe kwijt men zich van zijn taak?

De wijze waarop de medewerkers zich van hun taak kwijten, heb ik van nabij mogen zien.

Op een dag toen Rome baadde in de zonneschijn, heb ik heel onverwachts een bezoek aan enkele instellingen gebracht.

Langs een witte marmere tempel, door donkere geheimzinnige poorten en over intieme binnenplaatsen ging de tocht dwars over een grasgazon waar het uitbundige

licht flonkerde in ontelbare klapprozen, en vruchtbomen hun witte bloei stralend tegen de diepblauwe hemel omhoog hieven. En daar op een allerintiemst plekje, in het hartje van Rome, maar door geen enkele tourist te vinden, troffen we de kinderen spelend tussen de bloemen...

En in Garbatella, de volksbuurt, waar de velen wonen, die in fabrieken werkzaam zijn, lagen in de blanke bedden van het tehuis voor moeders in rustige tevredenheid vele vrouwen; kleine, rode kinderkopjes en rimpelige handjes bewogen zich in de witte wiegen, terwijl grote zwarte ogen in eerste verbazen in een lichte wereld rondzagen... Wat smaakte de macaroni met de rode tomatensaus en de geraspte kaas, het knappen-de brood en de gebakken eieren in de grote reine keukens door zusters gereedgemaakt, uitstekend. Wat was de stemming in de eetzaal, waar vele jonge moeders bijeenkwamen, prettig. Hoe helder en zindelijk waren de vele zalen!

Wat moet het een rust voor hardwerkende moeders zijn, wanneer ze weten, dat hun kinderen overdag een goede verzorging krijgen en spelen en genieten kunnen in een blijde omgeving!

En wat moet het de vele medewerkers en -werksters gelukkig maken wanneer ze mogen zien dat langzaam maar zeker het leven voor de duizenden anders wordt.

Wat moet het tenslotte hem, de stuwkracht, en den man, van wien dit alles uitging, een voldoening zijn, Mussolini, wanneer hij denkt aan de talloze kleine Italiaantjes, die pas later zullen weten hoe anders hun komst op de wereld was dan die van zovele kinderen vóór hen, wanneer hij denkt aan de dankbare harten van moeders en vaders, wanneer hij tenslotte de uitkomsten ziet van zijn streven: een krachtig, geestelijk en lichame-lijk gezond Italië, een volk, met herkrege-n moed en herboren idealisme....

Drie maanden oud!